

Blues v lese IV - je to čím dál lepší

Napsal uživatel Šaolín + Andělín
Pondělí, 30 Červen 2003 03:00

Po čtvrté za sebou se letos v lesním řevnickém divadélku sešli na začátku června příznivci blues, aby se zde chvíli brouzdali mořem téhle muziky a zjistili, jak i tato hudba, zdánlivě svázaná přísnou dvanáctitaktovou formou, dokáže být pestrá a různorodá. O pátečním a nedělním koncertě pro vás referuje Vláďa Konopas - Šaolín, o sobotním koncertu píše Honza Frühwirt - Andělín.

Den první - rozjezdy pro hvězdy

Páteční den byl patrně pořadateli festivalu, Pohyblivým klubem, naplánován jako rozjezdový až relaxační, ke slyšení zde byli jak staré páky (Peter Lipa), tak mladé nastupující hvězdy (Ana Popovic), ale také třeba perličky, na které byste se sami jistě samostatně nikdy nevypravili (Bob Log III).

Hootchie Coochie Band zařadil dramaturg festivalu na úplný začátek. Jak už samotný název kapely vypovídá, jedná se o tradičně hrané blues s velkým nádechem 40. a 50. let, až se pomalu nechce věřit, že hoši na pódiu mají v kapse opravdu české občanky.

Bob Log III bylo zjevení, které v hledišti zpočátku zarazilo i ostřílené konzumenty blues - chlápek oděný v jakýchsi hnědých "dupačkách", na hlavě s přilbou, jakou nosí piloti amerických stíhaček, u pravé nohy kopák z bicí soupravy a u levé promyšlená soustava činelů a několika kytarových krabiček, a konečně na levém stehně otřískaná lubovka v poloze, ve které hrávají na své španěly koncertní mistři. Toto vše dohromady rovná se velmi strojové a většinou ve zběsilém tempu hrané blues s neuvěřitelně brutálními bluesovými rify. Vedle hutných kytarových tónů a bicích se amfiteátremsky nesl zpěvákův divně modulovaný hlas, který se do aparatury dostával přes přilbovou vysílačku a jackový výstup. Opravdu silný zážitek, vřele doporučuji!

Žaha je dalším skvělým koněm agentury Joe's Garage, na své si tentokrát přišli především příznivci funky. Jejich muzika vás určitě nenechá chladnými, jejich dlouhé a harmonicky celkem zajímavé skladby vás dřív nebo později donutí si minimálně podupávat nohou.

Peter Lipa & Band mě nedávno velmi oslovili při křtu své desky Beatles in Blue(s), tentokrát bylo jejich vystoupení vlažnější, ale opět z něj číselně známá lipovskojazzová pohodička a určitě to byla příjemná relaxace před dalším bodem programu.

Korai Öröm, maďaři jak poleno, na diváky totiž nastoupili se svým psychadelickým rockem, kombinovaným s východními motivy a housem. Společně s postupujícím soumrakem a přidanými decibely to byl opravdu hustopes a přiznám se, že i já jsem chvílemi zbaběle přemýšlel o krátké procházce lesem.

Ana Popovic až byla totiž to, na co jsem dnes celý koncert čekal, a na co jsem se těšil už cestou do Řevnic. Viděl jsem ji tenhle večer na živo úplně poprvé. Ty blázne, to není možný, to snad nehraje ani ženská! Takové a podobné výkřiky se ozývaly z hlediště po tom, co si Popovic pověsila na ramena svoji kytaru a ozvaly se první bluesové rify. A byla to pravda, i u nás v Čechách je jen málo chlapů, kteří by dovedli hrát tolik drsnou, tolik přesnou a zároveň tolik bluesovou kytaru. Skvělý zpěv a kytaru Popovic navíc doprovázeli excelentní muzikanti, Ernest Williamson hrál dokonce na originální hammondky! Tak tohle se Pohyblivému klubu opravdu povedlo, velká krása.

Dhol Foundation byli důstojným zavírákem večera. Tisíce rytmů, tuny energie, neuvěřitelné napětí, které vás neodolatelně táhne pod pódium, co nejbližší muzikantům a co nejbližší pohybu.

Den druhý - bluesový nářez jak má být

Nevděčná úloha "otevíráku" druhého festivalového dne připadla skupině **Highway 61**. Kapela hraje zejména "littlewalterovské" blues 50. tých let, ale nepohrdne ani swingovým megahitem In the Mood (J. Garland). Nejautentičtěji působí vynikající (původně countryový) hráč na foukací harmoniku Karel "Charlie" Slavík a stylový kontrabasista Jan "Elvis" Čihák.

I druhá kapela - **Blues Messengers** - čerpá z klasického repertoáru. Jejich blues však vychází spíše z texaské a "vaughanovské" tradice. Na nedávném společném koncertu s Walterem Troutem mě tito "vyslanci blues" přesvědčili možná více než samotný Trout. Není divu - oběma kytaristům (Honzovi Martínkovi a Oldovi Bartasovi) to nejen skvěle hraje, ale i výtečně zpívá.

Ještě dále směrem k současnosti nás svým barevnějším zvukem a několika ochutnávkami z

repertoáru Robbena Forda - zavede maďarská kapela

The

Bluesrivers.

Hlavními

osobnostmi je tu kytarista

Zsolt

Benkő

a vynikající nevidomý zpěvák a saxofonista v jedné osobě István Tanczos.

Zydeco Alligators - název kapely opět jasně říká, o čem to bude. Tuhle německou partičku bych prostě nazval perfektně šlapajícím strojem na zydeco. Po řadě čistě bluesových kapel tahle louisíánská dupárna publikum sice zprvu trochu zaskočí, ale po zařazení rock'n'rollove klasiky Mercury Blues se prostor před pódiem zavlí vesele hopsajícími tanečníky. "Mezi lid" se se svými nástroji zakrátko vydávají i kytarista a zpěvák s nezbytnou valchou na krku.

Další kapelou pohybující se spíše v širším okolí blues než v jeho epicentru je **Hot & Sweet Orchestra.**

Příchodem skupinky hudebníků v černých oblecích (a s notovými pultíky

před sebou) se změní nejen žánr, ale i celková tvář festivalu. Orchestr nás z hlubin lesa na jednu hodinu přenesení do tanečního sálu vprostřed plesové sezony. Po nezbytné znělce následuje sada instrumentálních skladeb proložená výstupy pěveckého dua (Jana Rychterová a Marek Valenta) či zpívajícího trumpetisty Petra Hasmana. Na pár písni se na pódiu objeví i hlavní hvězda orchestru - legendární

Jiří Suchý.

Zpět do bluesové buše nás stáhne australan **Gwyn Ashton**. Vyzbrojen pouze rezofonickou kytarou, foukačkami a bottleneckem rozpálí svým bluesovým drivem celý amfiteátr. Nádherný zvuk, strhující energie a skvěle postavený repertoár. Nejen pro mne jeden z vrcholů tohoto dne. Nadšení publika nezvládne ani moderátor Jiří Černý po celý den nekompromisně hlídající dodržování časového harmonogramu festivalu. Gwyn Ashton je tak prvním (a na dlouho i posledním) účinkujícím, který přidává.

Kanaďan **Marty Hall** se nedávno ukázal v Praze v duu s Pavlem Malinou v roli předkokana Alberta Lee & Hogan's Heroes. Tentokrát si Hall s sebou přivezl celý svůj **Band.**

Ke kultivované kytaře a zpěvu Marty Halla přibyl tentokrát skvělý harmonikář (Butch Coulter), bubeník a baskytarista (místo inzerovaného Pavla Maliny jeho někdejší soupeř z Druhé trávy

Jiří Meisner). Jejich barevná muzika hojně čerpá z blues, a přesto zcela žije svým vlastním svobodným životem.

Guitar Workshop - název opět říká vše. Muzika postavená zejména na excelentních hráčských výkonech polského kytaristy **Leszka Cichonského**. Leszek brilantně a lehce proplová bluesovými a rockovými vodami. Nad nimi se vznáší jazzový opar měkkého zvuku Fender piana. Mezi instrumentálkami zazní například Revelation nebo Leszkova Thank You Jimmi (jakého Jimmiho má Leszek na mysli netřeba dodávat :-)).

To nejzajímavější však přijde teprve když skončí sada instrumentálek a na pódiu se objeví dva zpěváci - drsný Kubek a půvabná Anika. Tak skvěle přetavený Cocaine J.J. Calea, Key to the Highway (B.B. Broonzy) nebo Foxy Lady (Jimi Hendrix) se hned tak neslyší.

Hlavní hvězda večera - prošedivělý elegán s akustickou kytarou a foukací harmonikou - **John Hammond**

je pro

mne trochu zklamáním. Zvláště pokud si vzpomenu na drive a skvělý zvuk Gwyna Ashtona. Hammondův uklidňující projev tak kolem mne spíš jen lehce prozradí.

Pokud však někdo podřimoval, stoprocentně ho probudil poslední účinkující - **Popa Chubby**. Obávám se, že k vylíčení jeho osobnosti a muziky mi můj slovník nestačí. To se prostě musí vidět! Zkuste si tedy alespoň představit nekompromisního rozlobeného boxera supertěžké váhy s kytarou v ruce. Tento obrázek však není zcela dokonalý. Popova muzika totiž v žádném případě není těžkopádná ani primitivní. Těžké hard rockové pasáže střídají najazzlé plochy, blues se proplétá s funky, rock'n'roll s hip hopem.

Rozhodně to však není žádná vyumělkovaná chladná muzika. Naopak. Ani při těch nejnáročnějších a rytmicky komplikovaných pasážích kapela neubere na energii a hraje jak o život. Popa předvádí skutečnou show a z diváků učiní její součást.

Dravý příval energie zastaví až půlnoc, kteroužto si "řevničtí" vymínili jako konec bluesového nájezu a začátek klidné noci.

Den třetí - folk BVL spolk

Easy Street je polské duo, kytarista a foukačkář, kteří vás v momentě přenesou do americké delty 30. let. Korolík a Pietrzak tak hodně připomínají třeba legendární duo Terry & McGhee, a to především timingem Korolíkovy kytary.

Bratři Ebenové, jak se mi zdálo, byli v neděli předčasným vrcholem festivalu. Zdá se opravdu k nevíře, že trio bratrů doplněné o rytmickou sekci Etc. koncertuje tak málo. Vše je totiž perfektně vymyšlené a nazkoušené. Pro vás, kteří znáte jejich poslední desku, musím podotknout, že kvůli několika slovům v Senectovi tentokrát samozřejmě nedorazil Jiří Bartoška, ale zcela brilantně ho v této roli zastoupil Jaromír Honzák.

Jan Spálený & A.S.P.M. dnes byli v kombinaci s krásným počasím opravdovou lahůdkou. Jejich repertoár šel napříč takřka všemi deskami, které v poslední době vydali a diváci si pro tentokrát také velmi oblíbili bravurní baskytarová sóla Filipa Spáleného.

Ruchadze Band je kapela založená gruzínským muzikantem Konstantinem Ruchadzem a její muzika byla lehce nepojmenovatelná a nehmatatelná, na Blues v lese však určitě patřila. Akusticky hrané skladby s příděchem blues a word music nebyly nijak emotivně vypjaté, zato v sobě měly zvláštní kouzlo a pohodu.

Robert Křesťan Band v akustické poloze, jak jej známe z menších festivalů nebo klubových vystoupení poslední doby. Surého jen pro tuto příležitost nahradil Peroutkův kontrabas a musím říci, že výtečně. Křesťana a kolektiv během hraní nerozhodily ani potíže s jednou z mandolín a tak jejich blok příjemně gradoval a přinesl divákům opravdovou radost z akustické hudby.

Proud Mary bylo opět polské retro bluesové duo, tentokrát však složené ze dvou žen, Karoliny Koriátové a Aleksandry Siemieniukové. Zatímco Koriátová jen zpívala, Siemieniuková hrála poměrně zdařile na akustickou kytaru ve stylu 20. let. Jejich blues bylo chvílemi velmi přesvědčivé, Koriakové feministické poznámky mezi písněmi už méně.

Terne çhave se v poslední době personálně ustálili a zbytněli, a to jak fyzicky, tak hudebně.

Blues v lese IV - je to čím dál lepší

Napsal uživatel Šaolín + Andělín
Pondělí, 30 Červen 2003 03:00

Jejich podobnost k Točkolotoči osmdesátých let není čistě náhodná, Terne čhave jsou však na nejlepší cestě své vzory překonat a určovat dál vývoj téhle svébytné muziky. Nádherný zvuk, nádherný zpěv, nádherný festival.